

λατρείας ὑπῆρξεν αἰτία. "Ω! πόσον ὁμῶς ἦτο εὐτυχὴς ἐκεῖνος τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἔτρεχεν ἔφιππος ἐν Προύσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου τῶν βροντῶν καὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστραπῶν... Ἀσμένως ἤθελε δώσει πάσας τούτας τὰς πομπῶδεις ἐορτὰς ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν προεφύλαξε τὴν Γκιούλ-Χανούμ.

Ἡ τελετὴ τοῦ ἀσπασμοῦ διήρκεσε δύο ὥρας. Ὁ σουλτάνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλαιὸν σεράϊ, ὅπου τὸν περιέμενον ἴν' εὐχρηθῶσιν αὐτῇ εὐτυχὲς Βαϊράμιον ἢ μήτηρ, τὰ τέκνα καὶ αἱ γυναῖκες του. Τὴν ἐσπέραν ἔμελλε νὰ δοθῇ μεγάλη ἐσπερὶς παρὰ τῇ Βαλιδὲ-σουλτάν, ὅπου ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχε προσκληθῇ. Ἡ εὐγενὴς βασιλομήτωρ ἠρώτησε δειλῶς τὸν υἱὸν τῆς ἂν ἤθελεν εὐδοκῆσαι νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμήν ἵνα τιμῇ τὴν ἐσπερίδα τῆς διὰ τῆς σεπτῆς παρουσίας του· οὗτος δ' ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐτυχὴς νὰ πράσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην εἰς τὴν προσφιλεῖ μητέρα του.

ΚΑ

Ἀφ' οὗ ὁ σουλτάνος ὠδηγήθη μέχρι τοῦ ἀνακτόρου του, οἱ πασάδες ἐπέστρεψαν εἰς Σταμπούλ, διότι οἱ ὑπουργοὶ ὤφειλον καὶ αὐτοὶ νὰ δεχθῶσι τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ὑπουργείων των, καὶ νὰ ἐπαναλάβωσιν ἐν μικρῷ τὴν τελετήν, εἰς ἣν εἶχον παρευρεθῇ πρὸ ὀλίγου.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ τὸ πλῆθος βυθιζόμενον ἀνεχώρησε, καὶ οὐδεὶς ἔμεινε πλέον ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου χώρου, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔτι, τοσούτων ἔβριθεν ἀμαξῶν, ἵππων, συνταγμάτων καὶ περιέργων ἀνθρώπων. Ἐπιτρέπεται νὰ διέλθῃ τις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Τὸ ἐκλιπὸν τοῦτο πλῆθος, ὅπερ ἐπὶ πολὺ δὲν ἔμελλε νὰ συνέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὡμοιάζε πρὸς περιδέραιον κεκομμένον, οὗτινος οἱ μαργαρίται διεσκορπίσθησαν εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν.

Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι τὸ διαρκέστερον μέρος τῆς ζωῆς ἡμῶν συνίσταται εἰς τὰς ἀναμνήσεις· ἐπειδὴ ἤλθομεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα μηδέποτε ἐντελῶς ἀπολαύσωμεν στιγμήν εὐδαιμονίας, ἢ πιστὴ ἀνάμνησις ἀνιστορεῖ τινος τῶν ἀμετακλήτως ἀπολεσθεισῶν ἐκείνων στιγμῶν, αἵτινες ἀνεπιστρέπτει ὄχοντο ἀπιεῖσαι καὶ ἂς δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀνακτήσωμεν. Τὸ παρὸν μᾶς ἀπορροφᾷ, τὸ μέλλον μᾶς ἀνησυγεῖ, μόνον δὲ τὸ παρελθὸν μὲ τὸν ἀμυδρὸν πέπλον του ἔχει θέλητρον τι, ὅπερ κάμνει τὰς καρδίαις ἡμῶν νὰ πάλλωσιν. Ἐπειδὴ ἀγνοοῦμεν τί μᾶς περιμένει αὐριον, αἱ ὥραι τοῦ παρελθόντος ἡμῶν φαίνονται εἰς ἡμᾶς μᾶλλον ποθηταί!

Ἐν-τινὶ ἀπλουστάτῃ ἀμάξῃ κοινῇ, παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, κειμένου πλησίον τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ, ἡ ὥραία Ἀζιβὲ-Χανούμ, συνοδευμένη ὑπὸ τῆς γράϊας καδίνης, περιέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τῆς συνοδίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα Γρηγορίου Α. Ξενοπούλου

(Τῷ φίλῳ Ἰωάννῃ Α. Κοκκίνῳ)

Amour! mystère dit Platon, loi dit Jésus.

V. Hugo.

Α.

Τῷ ὄντι· ἦτο ὁ δεύτερος ἔρως τῆς Μαρίας οὗτος. Ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ἀγνόητος καὶ ἴσως κατὰ τι εὐτυχέστερος.

Ἡ ὁδὸς Ἐρμου τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τοῦ ἔτους, 188... παρίστα μεγαλοπρεπέστατον θέαμα, τὸ κατ' ἔτος ἐπαναλαμβάνομενον, ἐκαστοτε μετὰ μεζονος ἐπιτάσεως, κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῶν Ἐπιταφίων. Λέγω δ' ἡ ὁδὸς Ἐρμου καὶ οὐχὶ ὁλόκληρος ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, οὐχὶ μόνον διότι ἡ μεγαλειτέρα κίνησις ἐν ταύτῃ ἐπικρατεῖ, καὶ ἡ ὁδὸς Ἐρμου ἐν μικρογραφίᾳ ἀναπαρίστησιν ἅπασαν τὴν ἐορτάσιμον τῆς πρωτευούσης ὄψιν, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην διαδραματισθέντα ἐν ταύτῃ, συνδέονται ἀμέσως μετὰ τῆς ἡμετέρας διηγήσεως.

Ποταμὸς ἀληθὴς πύρινος, ἀποτελούμενος ἐξ ἀτελευτήτου σειρᾶς φώτων ἀπείρων, διαρρέει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ὁδόν. Ἡ αἴγλη ἦν ἀνκιδεῖα καταυγάζων, εἶνε, νομίζεις, οἱ μύχιοι πόθοι καὶ τὰ ὀνειράτα τῶν πιστῶν, ὧν αἱ διακαεῖς πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον εὐχαί, ἀνέρχονται διὰ τῆς αἴγλης ἐκείνης εὐθεῖς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἄνω, αἱ οἰκταὶ πᾶσαι φωταγωγοῦνται διὰ βεγγαλικῶν φώτων καὶ ἐνετικῶν φανῶν, τὰ μεγάλα καταστήματα, διὰ τῶν διατρύτων ἐκείνων τοῦ ἀερίφωτος σωλήνων, τῶν γράμματα καὶ σχήματα ἀποτελούντων, πάντες δὲ καὶ πᾶσαι οὗς ὑποβάσταζουσιν οἱ ἐξῶσται σηματοστόλιστοι, κρατοῦσιν ἀνὰ ἕν κηρίον ἀνημμένον κάτω, ἀναρίθμητον πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν. πάσης τάξεως, παρατάσσεται ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων λαμπροδηφορῶν. Ἐκαστοτε, πυροτεχνήματα διασχιζοῦσι συρικτικῶς τὸν ἀέρα, καὶ ἐρηγνύμενα πληροῦσι μυριοχρῶμων φώτων, πρὸς τοὺς ἀστέρας συγχεομένων, τὸ ἀχανές. Ἦχοι πενθίμου μουσικῆς ἀκούονται μακρόθεν, φωναὶ ψαλλόντων ἀντηχοῦσι, καὶ κύμα φωτεινὸν δευτέρου ποταμοῦ, φαίνεται εἰσχωροῦν ἐπὶ τοῦ πρώτου. Ὁ συνωθισμὸς κορυφοῦται, ἀνησυχία τις διατρέχει τὸ ἀναμμένον πλῆθος καὶ πάντες μετὰ περιέργειας παρατηροῦσιν.

Εἶνε παρέλασις ἐπιταφίου.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περιγράψω τὴν λιτανείαν. Ἀλλῶς τε, ἔως οὐ σκεφθῶ καὶ νὰ ἐπιχειρήσω τὴν περιγραφὴν, ἡ πρώτη πομπὴ πρῆλθε καὶ ὁ λαὸς ἀναμένει δευτέραν.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς τρυφῆς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, παρέρχεται ἡδέως. Οἱ πολλοί, ἐπιδεικνύοντες πνεῦμα ἐξ ἐκείνου τὸ ὅποιον τρέχει σήμερον εἰς τὰς ὁδοὺς, καταγίνονται σχολιάζοντες καὶ εὐφρολογούντες, εἰς βάρος τοῦ διελθόντος Ἐπιταφίου. Ἄλλοι προτιμῶσι νὰ περιεργάζωνται ἐν σιγῇ τοὺς διαβάτας, σοβαρευόμενοι μὲν ἐπὶ τῇ διαβάσει νεαρῶς τινος καλλονῆς, καυχᾶντες δ' ἐπὶ τῇ παρελάσει κομικῶ

τινος ἀνθρωπαρίου. Καὶ τέλος ὀλίγοι — οἱ εὐτυχέστεροι, — τυρόντες καταλλήλου θέσεως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, προσηλοῦσιν ἐν ἐκστάσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας των, ὅπερ ληρεῖ γελῶν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἐξώστου, ἢ κἀνθηται βεμβάζον ἐν τῷ πεζοδρομίῳ, ἐκεῖ ὅπου παρατάσσουσι καθίσματα, τραπέζας καὶ ὑπερτετιμημένα *saracostiana*, τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ καφενεῖα.

Καὶ ἀναζωπυροῦνται ἐκεῖ, ἐν τῇ συναθροίσει καὶ τῷ συνωθισμῷ, ἔρωτες λησμονημένοι, καὶ ἀνίστανται αἰσθήματα νεκρά, καὶ νέα συλλαμβάνονται, ἀρχαὶ ὠδίων ἢ εὐτυχίας γινόμενα. Θεέ μου! Καὶ πόσων ἄλλων πραγμάτων τὴν ἀνάστασιν προξενεῖ ἡ κηδεῖα τοῦ Σωτῆρος!

Ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἐρμου εἴσοδος τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας εἶνε λαμπρῶς πεφωταγωγημένη. Μόνον οἱ τέσσαρες μεγάλοι καὶ κομποὶ φανοί, εἰς ἑκαστον τῶν ὁποίων ἐξαπλοῦν βάμφος φωταερίου καίει, ἐκατέρωθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς τοῦ θύρας ἀνημμένοι, καταυγάζουσιν ὥς δ' ἡλίου τὸν πυκνὸν ὄμιλον κυριῶν καὶ κυριῶν, οὔτινες ἔχουσι καταλάβει τὴν εἴσοδον τοῦ Ξενοδοχείου καὶ τὰς βαθμίδας, τὰς εἰς ταύτην ὀδηγοῦσας, ἵνα ἀφ' ὑψηλότερου μέρους, αὐτοὶ οἱ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, θεωρῶσι τοὺς Ἐπιταφίους. Καὶ εἶνε οἰνοὶ στέμμα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ λαμπροῦ τούτου ὀμίλου, ἐν ᾧ θαμβοῦσιν ἀδαμάντων καὶ ὀφθαλμῶν ἀστραπαί, χρυσοῦ καὶ κομῶν ἀνταύγια, τὸ κομψὸν ἐκεῖνο ἐκ διατρύτου σωλήνος σχῆμα, τὸ ἀνωθεν τῆς εἰσόδου λάμπων, ἐφ' οὗ μικραὶ φωταερίου φλόγες πυρπολοῦσι τὰς λέξεις: *Grand Hôtel d'Angleterre*!

Ἐν τῷ ὀμίλῳ τούτῳ ἐκεῖ που ἐπακουμβοῦσα καὶ βεμβάζουσα, διακρίνεται καὶ θαμβοὶ καλλονὴ ὑπέροχος.

Εἶνε νεανὶς περίπου δεκαοκταετίας.

Τὸ ἀνάστημά της φαίνεται ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές· τὸ στήθος κομποῦται ἐν κανονικωτάταις καμπύλαις· τὸ βλέμμα ἐκτοξεύεται διαπεραστικόν· ἡ ρὶς προεξέχει, ὡς ἀρχαίου ἀγάλματος· καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ ὅποτον ὀρίζουσιν ἀνωθεν οἱ βόστρυχοι ξανθῆς κόμης, εἶνε διακεχυμένη ἢ ὠχρότης ἐκείνη ἢ εὐαίσθητος, ἥτις ἐξαιρομένη ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φωταερίου, αἰχμαλωτίζει τοσοῦτ' οὗς ποιητάς.

Ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐν οἷς ἐγκατοπτρίζεται ἡ θερμότερα ζωὴ, τὸ ὅλον της διατηρεῖ ψυχρὰν ἀκίνησιν.

Κάτω, ἐν τῷ πεζοδρομίῳ, δύο φίλοι, ὁμήλικες σχεδόν, ἴσταντο μετὰ τὸ πλῆθος ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς νεανίδος. Τοῦ μεγαλειτέρου, ὠραίου καὶ περίπου εἰκοσιεξαετοῦ νεανίου, ἐκινήθη ἡ προσοχή, καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν εἶδε δὲν ἀπέσπασε πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπ' αὐτῆς. Ὁ φίλος του τὸν ἐνόησε, καὶ

— Τί βλέπεις ἐκεῖ μὲ τόσην προσοχήν; τὸν ἠρώτησε.

— Ἀχ! πόσον εἶνε ὠραία, καὶ μὲν ἄντωνε!

— Ποία;

— Αὐτὴ ποὺ ἀκουμβᾷ εἰς τὴν θύραν...

ἐδῶ καλέ... εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον... νὰ την...
 Ὁ Ἀντώνιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, τότε
 πρῶτην δῆθεν φορὰν, πρὸς τὸ χαμηλοφώ-
 νως ὑποδειχθὲν μέρος. Ἀλλ' ἀμέσως τὴν
 ἀπέστρεψεν.

— Αὐτὴν, καλέ, τὴν 'ξεύρω.

— Τίνος εἶνε;

— Τοῦ Α*.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Μαρία.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὴν Ὁδὸν Πειραιῶς. Μὰ δὲν
 μοῦ λέγεις, Ἀνδρέα, τόσον πολὺ σοῦ ἐκί-
 νησε τὴν προσοχήν!

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκο-
 λούθει προσδίδων τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη
 τὸν ἠτένιζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μεθ'
 ὅσης ἀδιαφορίας καὶ τοὺς διερχομένους
 ἀνθρώπους ἢ τὰ ἐκάστοτε ἀναπτόμενα
 βεγγαλικά φωτὰ.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισες; ἠρώτησε
 πάλιν τὸν φίλον τοῦ Ὁ Ἀνδρέας.

— Μοὶ τὴν ἐσύστησαν εἰς τὸν χορὸν τῆς
 θεῆς μου. Μὰ τί τῆς ἔβρισκες ἐπὶ τέλους
 καὶ μ' ἐρωτᾷς ἔτσι;

— Εἶνε ὠριστάτη.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐσιώπησε καὶ ἔκυψε
 νὰ ἴδῃ, διότι μακρόθεν ἤκουετο ὁ ποικίλος
 θόρυβος ἐπικηδείου πομπῆς, ἥτις ἐπλησί-
 αζεν ὁλοέν.

Ἦτο ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Μητροπόλεως.
 Ἡ ὁδὸς ἔλαβε νέαν ζωὴν ἡ φωταΐα ἐδι-
 πλασιάσθη· οἱ ἐξῶσται ἐπληρώθησαν κυ-
 ρίων καὶ κηρίων ἐν τοῖς πεζοδρομίοις ἐπε-
 κράτησε συνωθισμός· πυροτεχνήματα διέ-
 σχισαν τὸν ἀέρα, βεγγαλικά φωτὰ μυρία
 ἀνῆφθησαν, καὶ ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους
 ταύτης ἀνκινήσεως παρήλασε—πᾶν ἄλλο
 ἢ πένθιμος—ἡ πένθιμος πομπή.

Αἶφνης ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ζωη-
 ροτάτης ἐντάσεως, ἀνέλαμψεν εἰς τὸ μέρος
 ὅπου ἴσταντο οἱ δύο φίλοι. ἐν ᾧ πρὸ αὐτῶν
 ἡ λιτανεὶα ἀνείλισσε τὸ κυριώτερον αὐ-
 τῆς μέρος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Ἀνδρέας
 ἔστρεψε πάλιν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε
 τὴν Μαρίαν. Πόσον ἦτο ὠραία, ῥοδόχρους
 ὅλη, ὑπὸ τὸ ἀπλετον-ἐκείνο φῶς! Διετή-
 ρει τὴν αὐτὴν ἐπιβάλλουσαν, ὡς ἀγάλμα-
 τος ἀκινήσιαν, ὅτε τὸ χειρόκτιον τῆς χει-
 ρὸς τῆς ῥοδόχρου, ἔψυξε τὸ μέτωπόν της
 τὸ ὠραῖον ῥοδόχρουν, τοὺς ὤμους της τοὺς
 τορνευτοὺς ῥοδοχρόους, καὶ ἀπετελέσθη πρὸ
 αὐτῆς, ῥοδόχρουν καὶ αὐτό, ἐνόμιζες, τὸ
 σωστικὸν σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Προσεῖδε
 τὸν νεανίαν καὶ ῥοδόχρους ἀκτὶς ἐκτοξευ-
 θεῖσα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡρέμα διεπέρασε
 τὴν καρδίαν του.

Ἦτο τὸ πρῶτόν της βλέμμα βλέμμα οὐ-
 χὶ ἀδιάφορον καὶ τυχαῖον ὅπως τὰ πρῶτα,
 ἀλλὰ βλέμμα πλήρης βαθυτάτης σημασίας.
 Τί ἤθελεν ὁ ὠραίος ἐκεῖνος νέος καὶ τὴν
 ἔβλεπεν ἀπὸ τῆς ὥρας τοσοῦτω ἐπιμό-
 νως, ἀκόμη καὶ καθ' ἡν στιγμήν διήρχετο
 πρὸ αὐτοῦ ὁ νεκρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Μη-
 τροπολίτης, καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ αἱ
 Ἀρχαί; Ἐνώπιόν του νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος
 καὶ αὐτὸς νὰ βλέπῃ ὀπίσω του;—Καὶ ὁ
 σταυρὸς της ἐκεῖνος; Μὴ ἦτο ἄρα γε ἀλε-
 ξιτήριον κατὰ τοῦ πλάνου ἔρωτος, τὸν

ὁποῖον ἠσθάνετο λάθρα ὑπερπερχόμενον εἰς
 τὰ παρθενικά της στήθη;...

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐπιτάφιος εἶχε παρέλθει
 καὶ ἡ ὁδὸς ὁλοέν ἡρημοῦτο. Εἰς γέρον καὶ
 ἀξιόπρεπτος κύριος ἐπλησίασε τὸν ὁμίλον
 τὸν κατέχοντα τὴν εἴσοδον τοῦ Ξενοδοχείου
 τῆς Ἀγγλίας, ἀντήλλαξε φιλοφρονήσεις
 τινὰς μετὰ πολλῶν κυριῶν, καὶ κατόπιν
 ἀπηθύβη τὸν λόγον πρὸς τὴν Μαρίαν.
 Ἐκείνη ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ζωηρότη-
 τος· καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀργυρόηχος γέλως της καὶ
 ἡ γλυκεῖα φωνὴ της ἔφθανον μέχρι τοῦ
 Ἀνδρέα, ὁ ὅμιλος ἐκινήθη σύσσωμος ν'
 ἀναχωρήσῃ.

Τὸ ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ἐπέριψεν
 ὡρὰς τὰς τελευταίας του ἀκτίνας καὶ
 ἐσβέσθη.

Ἡ Μαρία προσεῖδε τελευταῖον τὸν Ἀν-
 δρέαν καὶ ἐκινήθη προχωροῦσα μὲ βήμα
 βασιλίσσης.

— Πηγαίνουμεν, Ἀντώνιε!

— Πηγαίνουμεν, νκί.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἡτοιμάσθησαν νὰ τὴν
 ἀκολουθήσωσιν.

Ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς της ὁ Ἀνδρέας
 ἠσθάνθη τι κενόν· καὶ βεβαίως, τὸ αἶσθημα
 ὅπερ συναλάμβανε δι' αὐτὴν, δὲν ἦτο ποσὸς
 ἀδιάφορον...

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν,
 παρῶς τις ἀνθρώπου, σκιά τις μάλλον,
 ῥάκη περιβεβλημένη, καὶ ἐσμὸν βεγγαλικῶν
 φώτων κρικοῦσα, διέσχισε τὸ πλῆθος τρέ-
 χουσα καὶ κραυγάζουσα ἀηδῶς:

— Πάρτε γαλλικὰ φώσφορα! τρεῖς δε-
 κάρες τὸν κα!

Ὅτε περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀνδρέας,
 χωρισθεὶς τοῦ φίλου τοῦ Ἀντωνίου, ἐπέ-
 στρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπεχώ-
 ρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἂν καὶ ἡ ὥρα
 ἦτο προκεχωρηκυῖα καὶ ἠσθάνετο ὅτι
 ἐνύσταζεν, ἐν τούτοις δὲν ἐδύνατο ν' ἀπο-
 κοιμηθῇ. Αἶ, καὶ ποῖος τῶν ἀναγνωστῶν
 μου, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀναγνώστριν μου,
 δὲν ὑπέστη τὸ πάθημα τοῦτο! Ἐπὶ
 μακρὸν χρόνον κατέτρυχε τὸ πνεῦμά του
 ἡ ἀνάμνησις τῆς ὠραίας ἐκείνης νεανίδος,
 ἥτις τοσοῦτω εἶχε κινήσει τὴν προσο-
 χήν του!

Τέλος ἀπεκοιμήθη· ἀλλ' ὁ ὕπνος του
 δὲν ὑπῆρξεν ἀπηλλαγμένος ὀνειρώδων. Ὅτε
 δὲ τὴν πρῶταν ἀφύπνισθη τεταραγμένος,
 ἐξ ὅλων τῶν φασμάτων τῶν ἀορίστων
 ὅσα παρήλασαν πρὸ αὐτοῦ τὴν νύκτα,
 δὲν ἐνεθυμεῖτο εὐκρινῶς ἢ τὴν Μαρίαν,
 ὠραίαν, ῥοδόχρουν, ποιούσαν τὸ σημεῖον
 τοῦ σταυροῦ, καὶ ὡς στέμμα ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς της, ὡριώσας, ὡς ἐκ τῆς ἀπλέτου
 λάμψεως τοῦ ῥοδοχρόου βεγγαλικοῦ, τὰς
 φωτεινὰς λέξεις: *Grand Hôtel d'An-*
gletterre!

[Ἐπειτα συνέλεια].

ΠΑΡΑΔΟΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ λαμπρὸν μυθι-
 στόρημα ἡ Βασίλισσα Μαργώ, τοῦ δια-
 σήμου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δου-
 μᾶ, ἐξίστανται, βεβαίως, διὰ τὸ αἰμοβόρον

τῆς θρησκομανοῦς καὶ προληπτικῆς Αἰ-
 κατερίνης τῶν Μεδίκων, χάριν τῆς ὁποίας
 ἐχύθησαν ἐν Γαλλίᾳ χεῖμαρροι αἱμάτων.
 Τὸ γυναικίον τοῦτο μεγίστην σημασίαν ἀπέ-
 δίδεν εἰς προφῆτας καὶ ἀστρολόγους, καὶ
 διὰ τοῦτο πλείστους εἶχε συλλέξει ἐν τῇ
 αὐτῇ τῆς, παρὰ τῶν ὁποίων ἐζήτει νὰ
 μάθῃ τὰ μέλλοντα. Πρὸ πάντων δὲ με-
 γίστην πίστιν ἔδιδεν εἰς πονηρόν τινα ἐκ
 Φλωρεντίας ἀστρολόγον τὸν Κόσιμον
 Ρουτζιέρην (Cosimus Ruggieri), ὅστις
 πάντοτε ἐδείχθη εὐτυχὴς εἰς τὰς πρὸς
 τὴν Αἰκατερίνην προφητείας του.

Ἡ Αἰκατερίνη ἠθέλησέ ποτε νὰ μάθῃ
 παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν τόπον, ἐν τῷ ᾧ ποίῳ
 θὰ ἀποθάνῃ· ὁ Ρουτζιέρης λοιπὸν μετὰ
 προσεκτικὴν καὶ ἐκτενῆ τῶν ἀστέρων ἐξέ-
 τασεν ἀπεφάνθη ὅτι ἡ βασιλομήτωρ θὰ
 ἀποθάνῃ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ (St. Ger-
 main). Ἡ ἡγεμονίς ἀκούσασα τὴν προ-
 φητεῖαν ταύτην, ἀμέσως ἐγκατέλιπε τὸ
 Κερμαϊκόν, διότι ἔκειτο ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ
 Ἀγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὠζερροῦ, οὐδέποτε
 δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν *Laye* πύργον τοῦ Ἀ-
 γίου Γερμανοῦ, καὶ τέλος ἔπραξε πᾶν ὅ,τι
 ἠδύνατο ὅπως διαψεύσῃ τὴν προφητείαν
 τοῦ Κοσίμου. Ἐτίσε δὲ ἴδιον ἀνάκτορον,
 ἐν τῷ ᾧ ποίῳ ἔζησε περὶ τὰ 14 ἔτη, χωρὶς
 ν' ἀπομακρυνθῇ τούτου ἐπὶ πολὺ, ὅπως
 μὴ συναντήσῃ τόπον τινα, φέροντα τὸ
 ὄνομα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1589 προσβληθεῖσα ἡ
 Αἰκατερίνη ὑπὸ πυρετῶν, ἔθεσε τοὺς ἰα-
 τρούς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ζωῆς της,
 ἐκείνη ὅμως δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀποθάν-
 ῃ. Μ' ὅλα ταῦτα ἐκάλεσεν ἰερεᾶ ὅπως
 τὴν ἐξομολογήσῃ. Εἰσερχομένον τοῦ ἱε-
 ρεῶς ἡ Αἰκατερίνη ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ
 ἐκκλητικοῦ καὶ περιφθορῆς, ἀμέσως δὲ κα-
 ταπέσχεσθαι ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐξέψυξε
 τὴν μικρὰν αὐτῆς ψυχὴν εἰς τὰς ἀγκάλας
 τοῦ ἐξομολογητοῦ.

Ὁ ἱερεὺς ἐκκλείτο... Ἀγιος Γερμανός.

Τὸ γεγονός εἶνε ἱστορικόν, ὅπως ὅμως
 ὁ ἀναγνώστης μὴ δώσῃ πίστιν, ὅτι δυ-
 νατὸν νὰ ὑπάρχωσι μάντις καὶ ἀστρονό-
 μοι προλέγοντες τὰ μέλλοντα, ἀναφέρο-
 μεν ὅτι ὁ πονηρὸς οὗτος Ρουτζιέρης, ἐπὶ
 τῆς ἐπιθανατίου του κλίνης, ὡμολόγησεν
 ὅτι ὀλόκληρος ἡ τέχνη αὐτοῦ ὑπῆρξεν
 ἀπάτη καὶ ψεῦδος, καὶ ὅτι δὲν ἐπίστευεν
 οὔτε εἰς Θεόν οὔτε εἰς Διάβολον! Συνε-
 πείχ' τούτου τὸ πτώμα τοῦ Ρουτζιέρη,
 θεωρηθέντος ὡς μεγάλου κακούργου, ἐσύρ-
 θη μέχρι τοῦ ἰκριώματος καὶ ἐκρεμάσθη
 ἀπὸ τῆς ἀγχόνης.

ΜΕΛΩΝ

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορη-
 μάτων, πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς
 ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἑξῆς βιβλία

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδίας Ἡγεμονίδας, μυθιστόρημα τοῦ Γιου-
 λίου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φω-
 τάκου, ὑποστίσις τοῦ Κολοκοτρώνη, 80. [ἐκδ. Ταχ. 1.20].

«Ἑλληνικὸν Ἀγῶνα καὶ Τριακονετηρικὸν Ἰσχυρὸν, διήγημα
 Γρ. Δ. Σεντούλου, 8. 1.

«Ἐπιστολὴ κατὰ Μυθιστορίας, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Εἰκόνες, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καρπούργου, λ. 60.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΩΣ «ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3